

Sygn. akt II CZ 24/18

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Monika Koba (sprawozdawca)

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa „F...” Spółki z ograniczoną

odpowiedzialnością z siedzibą w K.

przeciwko „M...” Spółce Jawnej M. J.K., Z.K.

z siedzibą w L.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 maja 2018 r.,

zażalenia strony powodowej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w P.

z dnia 21 grudnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...]/17,

**uchyła zaskarżone postanowienie, pozostawiając
rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego
w orzeczeniu kończącym postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 grudnia 2017 r. Sąd Apelacyjny w P. odrzucił skargę kasacyjną powódki „F...” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. od wyroku tego Sądu z dnia 24 sierpnia 2017 r.

W motywach rozstrzygnięcia wskazał, że przedłożone przez powódkę pełnomocnictwo z dnia 15 lipca 2014 r. nie obejmowało upoważnienia do reprezentacji przed Sądem Najwyższym, skoro ograniczało zakres umocowania do reprezentowania jej przed sądami powszechnymi wszystkich instancji, a powódka - mimo wezwania z dnia 4 grudnia 2017 r. - nie usunęła braku formalnego skargi kasacyjnej w postaci przedłożenia pełnomocnictwa do reprezentowania jej w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

W zażaleniu na to postanowienie powódka zarzuciła, że - wbrew stanowisku Sądu Apelacyjnego - wykonała wezwanie z dnia 4 grudnia 2017 r. Podniosła, że w wyznaczonym terminie przesłała oświadczenie prezesa zarządu powódki, z którego wynika, że pełnomocnictwo z dnia 15 lipca 2014 r. obejmuje również upoważnienie do działania przed Sądem Najwyższym, w tym do złożenia skargi kasacyjnej zgodnie z zamiarem strony zawartym w tym pełnomocnictwie. Podkreśliła, że oświadczenie to spełnia wymogi pełnomocnictwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2008 r., której nadano moc zasady prawnej, pełnomocnictwo procesowe nie obejmuje z mocy samego prawa umocowania do wniesienia skargi kasacyjnej i udziału w postępowaniu kasacyjnym (III CZP 142/07, OSNC 2008, nr 11, poz. 122). Wskazuje się, że postępowanie kasacyjne nie jest kontynuacją postępowania rozpoznawczego. Jeżeli z pełnomocnictwa wyraźnie wynika, że obejmuje ono upoważnienie do reprezentacji „we wszystkich instancjach”, to w konsekwencji dotyczy postępowania przed sądami powszechnymi, a nie Sądem Najwyższym (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia

19 kwietnia 2016 r., II UZ 73/15, nie publ. i z dnia 9 grudnia 2011 r., III CZ 73/11, nie publ.).

Udzielenie pełnomocnictwa może nastąpić w dowolnej formie, zarówno pisemnej jak i ustnej. Od udzielenia pełnomocnictwa należy odróżnić jego wykazanie przed sądem. Sam dokument pełnomocnictwa nie ma więc znaczenia konstytutywnego, takie znaczenie ma jedynie oświadczenie mocodawcy o udzieleniu pełnomocnictwa (por. m.in. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2003 r., III CZP 74/03, OSNC 2005, nr 1, poz. 6 oraz z dnia 30 marca 2006 r., III CZP 14/06, OSNC 2006, nr 10, poz. 165). W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że o uzupełnieniu bądź nieuzupełnieniu braku formalnego pisma, polegającego na nie dołączeniu pełnomocnictwa, decyduje treść załączonego pełnomocnictwa, nie zaś data jego wystawienia. Czynność uzupełnienia braków formalnych pism procesowych dokonywana jest w okresie biegu terminu wyznaczonego do usunięcia braku formalnego skargi kasacyjnej i dlatego nie można wymagać, aby w ramach usunięcia braku, pełnomocnik przedłożył pełnomocnictwo wystawione najpóźniej w dacie sporządzenia tej skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2008 r., IV CZ 68/08, nie publ., z dnia 3 listopada 2009 r., II CZ 48/09, nie publ., z dnia 26 listopada 2009 r., I CZ 71/09, nie publ., i z dnia 10 lipca 2014 r., I CZ 47/14, nie publ.).

Z akt sprawy wynika, że pełnomocnictwo z dnia 15 lipca 2014 r. nie obejmowało umocowania do zastępowania powódki przed Sądem Najwyższym. W jego treści wskazano bowiem, że dotyczy zastępstwa powódki przed sądami powszechnymi wszystkich instancji (k. 5). Sąd Najwyższy pozostaje poza strukturą sądownictwa powszechnego i postępowanie kasacyjne nie jest tokiem postępowania instancyjnego, nie jest więc dalszą instancją. W tej sytuacji zasadnie Sąd Apelacyjny wdrożył postępowanie naprawcze, mające na celu uzupełnienie przez powódkę braku formalnego skargi kasacyjnej poprzez przedłożenie pełnomocnictwa do reprezentowania jej w postępowaniu przed Sądem Najwyższym. W odpowiedzi na wezwanie z dnia 4 grudnia 2017 r. powódka przedłożyła oświadczenie z dnia 14 grudnia 2017 r., w którym wskazano, że udzielone w dniu 15 lipca 2014 r. pełnomocnictwo zawiera również upoważnienie do działania przed

Sądem Najwyższym, w tym złożenia skargi kasacyjnej, co jest zgodne z zamiarem mocodawcy (k. 571). Analiza treści przedłożonego oświadczenia z dnia 14 grudnia 2017 r., które spełnia wymogi pełnomocnictwa do reprezentacji przed Sądem Najwyższym, jednoznacznie dowodzi, że wolą powódki było udzielenie występującemu w sprawie radcy prawnemu pełnomocnictwa również do zastępowania powódki przed Sądem Najwyższym.

Bez znaczenia w tym zakresie pozostaje, wyrażone w tym oświadczeniu błędne stanowisko powódki, co do niezasadności wystosowania do niej wezwania z dnia 4 grudnia 2017 r. Swoją wolę udzielenia radcy prawnemu J.K. pełnomocnictwa do reprezentowania przed Sądem Najwyższym i konieczność interpretacji treści pełnomocnictwa w sposób odpowiadający oświadczeniu potwierdzającemu jego zakres, powódka dodatkowo wyraziła również w treści pełnomocnictwa z dnia 29 stycznia 2018 r., nadesłanego w odpowiedzi na wezwanie do usunięcia braków zażalenia (k. 584).

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji. O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c.

jw

a.ł.